



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Y. L.**, zastoupený JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem se sídlem Plzeň, Vlastina 602/23, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023 - 27,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023 - 27, **se** ve výrocích I., II. a III. **z r u š u j e**.
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **z a m í t á**.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. OAM-948/LE-LE24-LE05-NV2-2023, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádnému z účastníků **se** náhrada nákladů řízení za řízení o žalobě a kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.
- V. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Tomáše Tomšíčka za řízení o kasační stížnosti **se u r č u j e** částkou 6 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný, v řízení o přezkoumání nepovolení vstupu na území České republiky, rozhodnutím ze dne 28. 8. 2023, č. j. OAM-948/LE-LE24-LE05-NV2-2023 (dále

jen „rozhodnutí žalovaného“), rozhodl, že se žalobci podle § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nepovoluje vstup na území České republiky, a to do 8. 1. 2024.

[2] Žalobce přicestoval dne 12. 7. 2023 letecky linkou z Rijádu na Letiště Václava Hlavy v Praze (hraniční přechod Praha Ruzyně) s úmyslem vstoupit na území České republiky. Při kontrole se prokázal cestovním pasem vydaným Marokem a povolením k pobytu č. X, které mělo být vydáno Španělskem. V 11:00 hod byl žalobci odepřen vstup na základě podezření, že předložené doklady jsou padělkem. Z tohoto důvodu bylo oddělením hraniční a pobytové kontroly Policie ČR vypracováno odborné vyjádření, z něž vyplynulo, že cestovní pas je pravý, ale v něm otištěná schengenská přechodová razítka letiště Barcelona jsou kompletními padělkami a také povolení k pobytu je kompletním padělkem. Téhož dne ve 13:20 hod žalobce požádal o mezinárodní ochranu.

[3] Dne 17. 7. 2023 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-948/LE-LE24-LE24-NV-2023 (dále jen „první rozhodnutí“) rozhodl, že žalobci se nepovoluje vstup podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a dobu, po kterou se nepovoluje vstup, stanovil do 14. 11. 2023. Proti tomuto rozhodnutí žalobce žalobu nepodal.

[4] Dne 16. 8. 2023 žalobce zaslal žalovanému žádost o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu ve smyslu § 73 odst. 9 zákona o azylu, o které žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění k důvodům nepovolení vstupu odkázal především na první rozhodnutí, v němž vysvětlil, proč žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a proč by užití zvláštních opatření nebyla v jeho případě účinná. Okolnosti, které vedly k těmto závěrům, se dle jeho názoru nezměnily. Prohlášení žalobce, že nehodlá páchat trestnou činnost a nemá v úmyslu opustit ČR a pokračovat v cestě do Německa, nelze akceptovat; jelikož se žalobce již protiprávního jednání dopustil, hodnota takového prohlášení se blíží nule. Tvzení o změně postoje k cestě do Německa žalovaný označil za účelové, stejně jako žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, byť zatím probíhá soudní řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalovaný dospěl k závěru, že povolení vstupu žalobci by znamenalo ohrožení veřejného pořádku v ČR i EU. Doba, po kterou se žalobci nepovoluje vstup, byla proto stanovena do 8. 1. 2024.

[5] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl (výrok I.), rozhodl o nákladech řízení (výroky II. a III.) a ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za zastupování žalobce (výrok IV.). Přisvědčil žalovanému, že důvod pro odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byl naplněn, neboť se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Ztotožnil se i se závěrem, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

[6] Krajský soud přitakal názoru žalobce, že pojem „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ je pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu třeba v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí*“. Žalobci dal za pravdu též

pokračování

v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území. Se žalobcem však nesouhlasil v tom, že zmíněnou v definici nenaplnil. Poukázal na aplikovatelnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že vyjádření úmyslu pokračovat v cestě do jiného členského státu EU bez pobytového oprávnění zakládá podle této judikatury důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7] Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jasně uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Německo, do ČR přicestoval, protože to byla nejsnazší cesta, jak se dostat do Evropy, přičemž ví, že Praha není od Německa daleko, dál chtěl proto pokračovat pozemní cestou nebo letecky. Jeho pozdějším tvrzením, že by mohl žít i v ČR (pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu) a že od svého záměru pokračovat v cestě do Německa ustoupil (žádost o přezkoumání nepovolení vstupu a žaloba), krajský soud (shodně jako žalovaný) s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci neuvěřil.

[8] Krajský soud zdůraznil, že se žalobce se při hraniční kontrole prokázal povolením k pobytu, které bylo kompletním padělkem, a cestovním pasem, který byl sice pravý a patřil žalobci, ale podle odborného vyjádření obsahoval otisky schengenských přechodových razítek, které byly kompletními padělkami. Byť předložení padělaného povolení k pobytu a pozměněného cestovního dokladu neznemožnilo ztotožnění žalobce [a z tohoto důvodu nebyl aplikován § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu], nelze užití těchto dokladů bagatelizovat, a to zvláště za situace, kdy žalobce připustil, že si byl padělkem vědom. Dále krajský soud považoval za významné, že žalovaný vydal nyní napadené rozhodnutí za situace, kdy již bylo rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné v právní moci. Tímto rozhodnutím sice nebyl krajský soud vázán, ale jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel své závěry mimo jiné o zjevnou účelovost azylové žádosti (a krajský soud měl k dispozici příslušný azylový správní spis), považoval za potřebné i tento závěr zohlednit. Krajský soud z obsahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu především vyzdvihl, že se žalobce na státní orgány Maroka s žádostí o pomoc a ochranu vůbec neobrátil a neprokázal, že by Maroko nebylo v jeho individuálním případě bezpečnou zemí původu. Krajský soud uzavřel, že okolnosti žalobcovy cesty v kombinaci s důvody, kterými následně odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu, nesvědčí o jeho upřímné snaze vyhledat ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, ale nasvědčují závěru o snaze zneužít řízení o mezinárodní ochraně k dosažení vstupu do schengenského prostoru za účelem vydělků. Z těchto důvodů se na žalobce nevztahuje ani čl. 31 Ženevské úmluvy, neboť žalobce definici uprchlíka zjevně nesplňuje.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že měla být aplikována zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Aproboval závěr žalovaného, že by jimi nemohl být dosažen cíl, k němuž by jinak odepření vstupu směřovalo. Krajský soud ve shodě se žalovaným považoval za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce, zejména vědomý pokus o vstup na území za použití padělaného oprávnění k pobytu, sdělení, že cílovou zemí žalobce je Německo (přičemž do ČR žalobce přicestoval, protože to byla nejjednodušší cesta, jak se dostat do Evropy) a podání zjevně bezdůvodné účelové žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce pokračoval dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění.

[10] Pokud jde o délku odepření vstupu, krajský soud předně konstatoval, že žalovaný měl pravomoc tuto dobu stanovit v rámci napadeného rozhodnutí a následně vyhodnotil závěr o samotné délce jako přezkoumatelně odůvodněný a v souladu se zákonem.

[11] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil nezbytnost a přiměřenost jeho zajištění v přijímacím středisku. Napadený rozsudek byl dle jeho názoru překvapivý a zcela nepředvídatelný pro odklon krajského soudu od jeho dosavadní rozhodovací praxe v případech skutkově velmi blízkých a v rozhodných skutečnostech téměř totožných; zde poukázal na rozsudky ze dne 9. 8. 2023, č. j. 50 A 11/2023 - 20, a ze dne 30. 8. 2028 č. j. 58 A 3/2023 - 37 a č. j. 52 A 12/2023 - 38. Přestože krajský soud uvedl, že se skutkové okolnosti řešené ve zmiňovaných věcech se od věci nyní posuzované v rozhodných skutečnostech liší, z jeho odůvodnění tato odlišnost neplyne. Tehdejší žalobci (stejně jako stěžovatel) předložili pas s padělaným vízem/povolením k pobytu, měli původní záměr dostat se do jiného členského státu a současně žádost o mezinárodní ochranu podali až po odepření vstupu na území. Krajský soud, stejně tak jako žalovaný, neoznačil žádnou skutečnost, kterou by se případ stěžovatele odlišoval od zmíněných rozhodnutí. Krajský soud se naopak dovolává právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023 - 28, opomenul ovšem zohlednit, že kasační soud při rozhodování vycházel i z minulého ilegálního pobytu tamního stěžovatele. Obdobně v soudem odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2023, č. j. 10 Azs 202/2023 - 41, nelze přehlédnout, že i tehdejší stěžovatel již v minulosti ilegálně pobýval v Evropě. Obě rozhodnutí tak vycházejí z další rozhodné skutečnosti, která ale v případě stěžovatele absentuje. Krajský soud se pak velice extenzivně a podrobně věnuje okolnostem stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoli uvádí, že nepředjímá rozhodnutí v řízení vedeném u téhož soudu ve věci přezkumu jeho azylového rozhodnutí, jedná se pouze o prázdné a alibistické tvrzení, které nemá oporu ve zbytku odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud totiž poměrně podrobně zkoumá důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy v souhrnu *de facto* říká, že dané žádosti nemělo být vyhověno a z tohoto faktu pak vyvozuje její účelovost. Tu staví pouze na její domnělé nedůvodnosti. Stěžovateli by nemělo být dáváno k tíži, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla odmítnuta jako nedůvodná, neboť po soudním přezkumu azylového rozhodnutí stále existuje možnost, že žádost bude posouzena opačně; krajský soud by k ní proto neměl takto přistupovat a už vůbec by ji neměl hodnotit jako účelovou.

[13] Dále stěžovatel nesouhlasí s hodnocením nemožnosti uplatnění zvláštního opatření, které navrhoval ve své žádosti o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území. Má za to, že na jeho případ lze analogicky vztahovat závěry plynoucí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48. Je přesvědčen, že v jeho případě je dán prostor pro uložení zvláštního opatření a žalovaný nepředložil relevantní argumentaci, včetně adekvátních důkazů, která by mohla odůvodnit opačný závěr. Stěžovatel od počátku výslovně prohlašuje, že od svého původního záměru (cestovat dále do Německa) již upustil a že hodlá setrvat na území České republiky, kde vyčká na konečné

pokračování

rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Logicky nemá mnoho možností, jak tuto skutečnost prokázat, to však nemění nic na tom, že stejně tak žalovaný nepředkládá důkazy, ze kterých by bylo možné dovodit závěr opačný.

[14] Stěžovatel namítá také neodůvodněnost délky lhůty pro jeho zajištění, respektive nepovolení vstupu na území. Z odůvodnění stávající doby nepovolení vstupu vyplývá, že žalovaný vycházel ze zcela totožných okolností a činil totožné odhady doby trvání správních a soudních řízení, jako při rozhodování v rámci prvního rozhodnutí. Doba nepovolení vstupu na území České republiky se vždy stanovuje s přihlédnutím k tomu, že žádost dotyčného cizince může být nedůvodná, a že se o ní povede soudní spor, v jehož průběhu bude cizinec nucen setrvat v přijímacím středisku. Pokud by žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany nebyla nedůvodná, a žalovaný o ní měl meritorně rozhodovat déle než 4 týdny, byl by to důvod pro odpadnutí zajištění cizince, respektive k povolení vstupu na území (což žalovaný sám ve svém původním rozhodnutí uváděl). Jestliže tedy žalovaný již při prvním rozhodování zohlednil, či spíše měl povinnost zohlednit, případnou nedůvodnost stěžovatelovy žádosti, a došel k závěru, že je nezbytné jej zajistit do 14. 11. 2023, nedává nyní smysl, aby své původní závěry přehodnotil, aniž se vyskytly nové skutečnosti.

[15] Na závěr stěžovatel uvedl důvody, pro které považuje kasační stížnost za přijatelnou. Má za to, že se krajský soud odchýlil od své dosavadní rozhodovací praxe; navíc aplikoval na věc nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, což rezultovalo v negativní a pro stěžovatele překvapivé rozhodnutí. Kritérium zásadního pochybení s dopady do hmotněprávního postavení stěžovatele je pak naplněno tím, že v důsledku napadeného rozsudku přetrvává omezení stěžovatele na jeho osobní svobodě.

[16] Stěžovatel následně kasační stížnost doplnil. Upozornil, že dne 20. 10. 2023 krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 48 Az 7/2023 zrušil rozhodnutí žalovaného, kterým stěžovateli nebyla přiznána mezinárodní ochrana, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento postup krajský soud odůvodnil tím, že žalovaný své rozhodnutí založil na nedostatečných skutkových zjištěních, a zároveň je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel připomněl, že jedním ze stěžejních argumentů žalovaného v nyní projednávané věci byla účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť ta byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta. Bylo-li ovšem rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zrušeno, nelze na něm zakládat závěry o nepoctivosti nebo nevěrohodnosti stěžovatele. Chybný procesní postup žalovaného zapříčinil, že azylový příběh stěžovatele byl interpretován jako účelový. Jelikož v případě stěžovatele nebyla prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany a ostatní okolnosti (předložení padělaného pobytového oprávnění a sdělení původního záměru pokračovat v cestě do Německa) dle konstantní judikatury nepostačují k závěru, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, nebylo možné odepřít mu vstup na území ČR.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že důvody pro nepovolení vstupu stěžovatele na území ČR trvají i nadále. Stěžovatel chtěl vstoupit na území ČR, přestože k tomu není oprávněn, neboť nedisponuje žádným vízem nebo povolením k pobytu. Za účelem obejítí vízové povinnosti si opatřil padělek pobytového oprávnění jiného členského státu. Žalovaný poukázal též na absenci sebereflexe stěžovatele ve vztahu

k jeho dosavadnímu jednání, neboť veřejný pořádek ČR i dalších států Evropské unie již v minulosti opakovaně porušoval, a i nyní tak činí zcela vědomě. Jeho tvrzení nesvědčí o změně jeho přístupu ani o existenci okolností, pro něž by s ním mělo být zacházeno jako se zranitelnou osobou. Žádost o mezinárodní ochranu stěžovatel podal až poté, co jeho pokus dostat se na území nevyšel. Ze sdělení stěžovatele vyplývá, že jeho cílovým státem je Německo a jeho žádost o mezinárodní ochranu se tak jeví jako účelová, podaná pouze s cílem obejít zákaz vstupu na území ČR. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[18] Před vlastním meritorním přezkumem napadeného rozsudku se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační soud se vymezením pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[19] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, odst. [52]), pramenících ze závěrů již zmiňovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) napadený rozsudek vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat, pokud krajský soud: a) ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[20] Kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud chybně interpretoval ustálenou judikaturu a zároveň po vydání napadeného rozsudku došlo k podstatné změně skutkových okolností, která musí být i v řízení o kasační stížnosti zohledněna.

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek a není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České*

pokračování

republiky. Stěžovatel zpochybňuje závěr, dle kterého existují důvodné obavy, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

[23] Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrniciích se uplatní rovněž v případě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“). Odkázal na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (například rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost“ zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu. Narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu.

[24] Z judikatury (na kterou poukazují stěžovatel i krajský soud) vyplývá, že *skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti* (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 - 31, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30). Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 - 73, „[j]estliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se[...] s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] třeba zohlednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.“

[25] Samotný nelegální vstup či pobyt na území tedy s ohledem na výše uvedené neodůvodňuje vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Přistoupí-li

však k nelegálnímu vstupu další okolnosti, například předložení padělaných dokladů, či otisku úředních razítek (jak tomu bylo v případě stěžovatele u povolení k pobytu údajně vydaného jiným členským státem), jde již o další jednání, ke kterému se žadatel o azyl nemusí uchýlit ani v případě, že nedisponuje potřebným dokladem pro vstup na území. Jak ovšem vyplývá z judikatury, ani nepovolený vstup na území doprovázený předložením padělaného dokladu neodůvodňuje závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, aniž by k takovému jednání přistoupily další okolnosti (srov. rozsudek tohoto soudu č. j. 5 Azs 73/2023 - 28, odst. 28). Takovými okolnostmi podle judikatury může být například protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území ČR, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod.

[26] V nyní posuzované věci žalovaný jako důvody vyvolávající důvodné obavy z narušení veřejného pořádku kromě nelegálního vstupu stěžovatele a užití padělaných razítek dále uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zjevně účelově a že stěžovatel projevil vůli pokračovat do Německa; jiné důvody žalovaný nepředestřel. Ačkoli v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazoval na „*absentující sebereflexi stěžovatele ve vztahu k jeho dosavadnímu jednání, neboť veřejný pořádek ČR i dalších států Evropské unie již v minulosti opakovaně porušoval, a i nyní tak činí zcela vědomě*“, Nejvyšší správní soud ověřil, že ve spisu se žádné informace o jakémkoli dalším prohřešku stěžovatele nenachází a jde tedy o tvrzení nepodložené.

[27] Krajský soud opřel svou argumentaci zejména o závěry plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023 - 35 a č. j. 5 Azs 73/2023 - 28, ty nicméně neaplikoval správně. V prvním zmiňovaném rozsudku dospěl zdejší soud k tomu, že městský soud nebyl povinen reflektovat nijak neodůvodněné tvrzení tamního stěžovatele uplatněné až v replice o změně původně deklarovaného úmyslu pokračovat do Portugalska, ačkoli mu v tom nebránilo ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Zásadní v této věci ale bylo, že „*stěžovatel svůj záměr vrátit se do země původu více nerozvedl ani v kasační stížnosti. Stěžovatelův postup proto svědčí spíše o nevěrohodnosti jeho tvrzení. Nijak nevysvětlil, proč novou skutečnost neuvedl již v žalobě, či co jej vedlo svůj názor změnit právě v mezidobí od podání žaloby do sepsání repliky jeho právním zástupcem. Žádné bližší skutečnosti neuvedl ani v rámci řízení o kasační stížnosti. Městský soud proto s ohledem na to nepochybil, pokud za této situace k uvedenému tvrzení stěžovatele nepřihlédl.*“ V nyní projednávané věci nicméně stěžovatel již při prvním pohovoru po příletu do ČR (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 7. 2023) uvedl, že jeho cílem bylo dostat se do Evropy, a konečnou destinací mělo být Německo. Zároveň však uvedl, že *se spokojí* s jakoukoli evropskou zemí. V dalším pohovoru (ze dne 26. 7. 2023 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany) uvedl, že pro Německo nebyl pevně rozhodnutý, chtěl do Evropy, poté zjistil, že v ČR je na rozdíl od Německa málo Maročanů, a proto by mohl žít i zde; uvedl k tomu, že zprávy se mezi Maročany šíří rychle a on nechce, aby jej našli (v souvislosti s problémy v zemi původu). V žádosti o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území pak uvedl, že nemá v úmyslu opustit území ČR a vycestovat do Německa či jiné země, neboť plně usiluje o získání mezinárodní ochrany a setrvání na území ČR. Obdobně argumentoval též v podané žalobě. Nejedná se tudíž o totožnou situaci jako v rozsudku prvního senátu, neboť v nyní projednávané věci stěžovatel změnu záměru tvrdil již od počátku a ze spisu

pokračování

neplynou žádné okolnosti, proč nemělo být toto jeho tvrzení bráno v potaz. Pokud jde o rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023 - 28, ten se od nyní projednávané věci lišil zásadním způsobem, neboť u tamního žadatele přistoupily pro vyhodnocení možnosti narušení veřejného pořádku další okolnosti, které v nyní projednávané věci zcela absentují. Jedná se zejména o to, že tamní „stěžovatel se [...] cíleně a dlouhodobě pokouší za každou cenu setrvat na území EU, v případě vyhoštění v jednom členském státě se pokouší dostat do jiného a za tím účelem neváhá přistoupit ani k tak závažnému jednání, jako je opatření a používání kompletně padělaných dokladů“. Paušalizace uvedených závěrů, a jejich aplikace na nyní projednávanou věc, tak nebyla namístě.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že se nyní řešená věc podobá spíše věcem vedeným před krajským soudem pod sp. zn. 50 A 11/2023, sp. zn. 58 A 3/2023, nebo sp. zn. 52 A 12/2023, v nichž došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného za obdobné skutkové a právní situace jako v nyní projednávané věci. Posledně zmiňované rozsudky krajského soudu obstály také v následném kasačním přezkumu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 Azs 311/2023 a ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023 - 24).

[29] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že ani zmínku stěžovatele při prvotním pohovoru, že jeho původním záměrem bylo dostat se do Německa, nelze *a priori* vykládat tak, že stěžovatel nehodlá respektovat pravidla společného azylového systému a ohrožovat veřejný pořádek nelegální cestou do jiného členského státu Evropské unie, jak to učinil žalovaný a aproboval krajský soud. Z tohoto vyjádření i z celkového kontextu skutkových zjištění neplyne, že by zde stěžovatel nepopisoval pouze svůj původní záměr, respektive že by si v té době již byl vědom své povinnosti setrvat v České republice až do rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu a přesto prohlašoval, že bez ohledu na to hodlá odcestovat. Teprve v takovém případě by závěr žalovaného mohl být přílehavý.

[30] Žalovaný v napadeném rozhodnutí (a odkazem na první rozhodnutí o nepovolení vstupu) poukázal rovněž na zneužití institutu mezinárodní ochrany stěžovatelem, s ohledem na to, že o ni požádal až poté, co jeho pokus dostat se na území ČR neuspěl a byl mu odepřen vstup; upozornil též, že žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a byla tudíž podána účelově.

[31] K prvnímu presentovanému důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel přiletěl na letiště Václava Havla Praha 12. 7. 2023 v 10:30 hod. Odepření vstupu na území ČR následovalo po pobytové kontrole provedené v 10:40 hod příslušníky Policie ČR na letišti, poté co se stěžovatel prokázal svým cestovním dokladem Maroka, obsahujícím zfalšované povolení k pobytu na území Španělska. Vstup na území ČR byl stěžovateli Policií ČR odepřen týž den v 11:00 hod. Aby tedy obstál závěr žalovaného, je třeba zhodnotit, zda měl stěžovatel možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v nějaké dřívější fázi a zda předání cestovního pasu ke kontrole již neznamenovalo neomluvitelné prodlévání s tímto úkonem. Přihlášení se bez prodlení je ostatně podmínkou nestíhatelnosti ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy, podle něhož „[s]mluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý

důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost“. Zákon o azylu ani jiný právní předpis přitom nestanoví žádný přesný postup pro způsob přihlašování, proto je třeba „*přihlášení se bez prodlení*“ posuzovat vždy podle okolností konkrétního případu. Nejvyšší správní soud považuje za logické, že pokud má určitá osoba v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu kvůli obavě před pronásledováním či jiné hrozbě v zemi původu, musí být taková žádost jedním z jejích prvních kroků po vstupu na území první bezpečné země (z této úvahy ostatně vychází shora citovaný čl. 31 Ženevské úmluvy). Na druhou stranu, nelze reálně předpokládat, že cizinec po vstupu na území bezpečné země okamžitě podá příslušnou žádost. Reálně bude existovat vždy určitá časová prodleva, kdy osoba zamýšlející požádat o mezinárodní ochranu fakticky již bude na území, ale ještě nestihne projevit vůli žádost podat. Nejvyšší správní soud reflektuje, po opuštění paluby letadla bývá pro běžného cestujícího přirozené vyhledat nejprve prostor pasového a celního odbavení, tímto projít a až teprve poté začít uskutečňovat konkrétní plány v dané zemi. Nelze tedy označit za *a priori* závadné, pokud se osoba zamýšlející požádat po příletu o mezinárodní ochranu rozhodne zabývat vyhledáváním úřadu příslušného k přijetí její žádosti až poté, co na letišti projde odbavením. Jen z toho, že se někdo nepokusí dovolat mezinárodní ochrany již v době mezi opuštěním paluby letadla a vstupem do prostoru odbavení, ještě nelze činit závěr o zbytečném prodlévání. Za zbytečné prodlévání nelze považovat ani to, že při pasové kontrole v odbavovacím prostoru není současně s faktickým předáním cestovního pasu okamžitě projevena vůle podat žádost o mezinárodní ochranu (obdobně viz rozsudek krajského soudu ze dne 27. 10. 2023, 49 A 4/2023 - 36; kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla jako nepřijatelná odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 1 Azs 221/2023 - 45). Z ničeho přitom neplyne, že by žádost o mezinárodní ochranu musela být učiněna ještě předtím, než dojde k předložení dokladů ke kontrole. Ostatně i podle výkladu Nejvyššího správního soudu „*prostý fakt, že stěžovatel podal žádost až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území České republiky, v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek*“ (rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020 - 30, odst. 39). Nejinak tomu je i v nyní posuzované věci, kdy stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu ve 13:20 hod téhož dne, tj. cca 2 hodiny poté, co byla provedena kontrola jeho dokladů a byl mu odepřen vstup na území. S ohledem na uvedené lze konstatovat, že ze samotného podání žádosti o mezinárodní ochranu až poté, co byl stěžovateli odepřen vstup na území, nelze usuzovat na její účelovost.

[32] Pokud jde o druhý důvod tvrzeného zneužití mezinárodní ochrany stěžovatelem, žalovaný i krajský soud poukázali na to, že stěžovatelova azylová žádost byla zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost; podání žádosti o mezinárodní ochranu vyhodnotili jako zcela zjevně účelový postup. V jiném řízení, vedeném pod sp. zn. 48 Az 7/2023, nicméně následně krajský soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2023 rozhodnutí o mezinárodní ochraně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Je tedy zřejmé, že ve světle uvedené skutečnosti závěry krajského soudu neobstojí a je nutné posoudit, zda je možné tuto *ex post* nastalou skutečnost v soudním řízení zohlednit.

[33] Vzhledem k tomu, že s nepovolením vstupu na území je spojeno omezení osobní svobody, má podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), cizinec, jemuž nebyl povolen vstup na území, podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy „*právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho*

pokračování

zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.“ Evropský soud pro lidská práva k tomuto ustanovení v rozsudku ve věci *Shishkov proti Bulharsku* ze dne 9. 1. 2003 (stížnost č. 38822/97), uvedl, že „[o]dstavec 4 obsahuje procesní záruku mimo jiné proti pokračování zajištění, které – jakkoli bylo původně nařízeno v souladu se zákonem – se posléze mohlo stát nezákonným a nedůvodným.“

[34] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS, dovodil, že § 75 odst. 1 s. ř. s. (zakotvující zásadu přezkumu správních rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu) je nutné vyložit způsobem, který bude souladný s požadavky čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a to případně i za použití přednostní aplikace mezinárodní smlouvy před textem zákona dle čl. 10 Ústavy. Konstatoval, že pokud by doslovná aplikace uvedené zásady vedla k tomu, že by soudní přezkum rozhodování o nepovolení vstupu na území nebylo možno pokládat za „účinný přezkum v rozumných intervalech“ požadovaný čl. 5 odst. 4 Úmluvy, vyplývá správnímu soudu z čl. 1 odst. 2 a z čl. 10 Ústavy povinnost přednostně aplikovat požadavky Úmluvy. To v daném případě znamená povinnost soudu navzdory zásadě vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s. zohlednit i podstatné změny, k nimž došlo po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, pokud mohly ve smyslu výše citovaného rozsudku ESLP *Shishkov proti Bulharsku* vést k tomu, že pokračování omezení osobní svobody, které bylo původně nařízeno v souladu se zákonem, se stalo nezákonným. Uvedené je nutné vztáhnout i řízení před Nejvyšším správním soudem v situaci, došlo-li k zásadní změně až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu (dochází tak k prolomení zásady podle § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[35] Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 7. 2022, Pl. ÚS 12/19, ve kterém posuzoval ústavnost § 129a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zakotvující obdobný institut žádosti o propuštění ze zajištění, výše uvedené závěry kasačního soudu aproboval. Na půdorysu (prakticky identické úpravy zmiňovaného zákona) konstatoval, že zajištění cizinci mohou „*namítat mimořádnou změnu okolností, a to i kdyby nastala až po datu přezkoumávaného rozhodnutí. Tyto podstatné změny v průběhu detence, jako je významné zhoršení zdravotního stavu zajištěné osoby, vyjevení statusu zvláště zranitelné osoby nebo odpadnutí reálného účelu zajištění (pro nerealizovatelnost vyhoštění s ohledem na pozitivní závazky plynoucí z čl. 3 Úmluvy), přitom musí správní soudy ve své rozhodovací činnosti zohlednit vždy.*“ (bod 81) „*Během plynoucí (omezující lhůty) zakotvené v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců podle Ústavního soudu mohou nastat takové mimořádné okolnosti, které je na místě reflektovat urychleně tak, aby vůbec bylo možné hovořit o efektivním soudním přezkumu jako takovém.*“ (bod 83). Dále Ústavní soud uvedl, že „§ 75 odst. 1 s. ř. s. nelze aplikovat v případech, kdy se po vydání rozhodnutí o zajištění změnil skutkový stav do té míry, že by zajištění mohlo být v rozporu s čl. 3 Úmluvy“ (bod 89). Ochranu osobní svobody stanovenou v čl. 5 odst. 4 Úmluvy nelze podle názoru Ústavního soudu zužovat pouze na ty případy, kdy je ve hře porušení zájmu, který Úmluva výslovně chrání (v jím posuzované věci šlo o podstatné změny zdravotního stavu zajištěného cizince a s tím související nutnost označit jej za zvlášť zranitelnou osobu). V souladu se závěry Evropského soudu pro lidská práva obsaženými v rozsudku ve věci *Shishkov proti Bulharsku* nesmí zajištění pokračovat, pokud se posléze stalo nezákonným a nedůvodným. I samotné respektování čl. 5 odst. 4 Úmluvy může obecně odůvodňovat prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.

(k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023 - 35).

[36] Optikou nastolených závěrů nelze žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu považovat za zjevně bezdůvodnou, a tudíž podanou toliko účelově; úvahy žalovaného a krajského soudu proto nemohou nadále obstát. Nebyla-li prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany (ani jiná žalovaným nezminěná závažná okolnost odůvodňující zajištění stěžovatele respektive další pokračování tohoto zajištění) a nelze-li přikládat zásadní váhu prvotnímu vyjádření stěžovatele o jeho záměru pokračovat v cestě dále do Spolkové republiky Německo, zůstává jako důvod pro (pokračování) zajištění stěžovatele již pouze jeho vstup na území ČR s dokladem obsahujícím padělané otisky pobytových razítek; to samo o sobě však, jak již bylo výše vyloženo, pro závěr o relevantní hrozbě stěžovatele pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, nepostačuje. Není tedy naplněn ani důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí.

[37] Pokud jde o námitku týkající se neaplikování zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebylo-li v předmětné věci prokázáno, že stěžovatel představuje hrozbu pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, je již zcela nadbytečné zabývat se tím, zda by cestou těchto opatření mohla být taková hrozba reálně eliminována. To platí i pro stěžovatelem rozporovaný závěr krajského soudu, že doba nepovolení vstupu odpovídá požadavkům zákona.

[38] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu, s výjimkou jeho výroku IV. o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ustanovenému advokátovi, zrušil. Vzhledem k tomu, že v dalším řízení by krajský soud (na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu) neměl vzhledem ke zjištěným vadám jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[39] Co se týče výroku IV. napadeného rozsudku, pro jeho zrušení nebyly, vzdor jeho akcesorické povaze, dány důvody. Nelze totiž přehlédnout, že ustanovenému zástupci nebyla přiznána odměna za zastupování stěžovatele a náhrada jeho výdajů proto, že v řízení o žalobě neučinil jménem stěžovatele žádný úkon. Výsledek řízení o kasační stížnosti tedy uvedený závěr nikterak nezpochybňuje. V tomto rozsahu proto byla kasační stížnost zamítnuta.

[40] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem, neboť soudní řízení ve věci je skončeno. Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl

pokračování

na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci v konečném důsledku úspěšný, měl by tedy vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů.

[41] Stěžovatel byl ovšem ve smyslu § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v relevantním znění, osvobozen od placení soudního poplatku v řízení o žalobě i o kasační stížnosti, v obou těchto řízeních byl zastoupen ustanoveným advokátem a z ničeho neplyne, že by mu v souvislosti s těmito řízeními vznikly jakékoli jiné náklady. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[42] Jak již bylo konstatováno, i v řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem, kterého mu ustanovil již krajský soud. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti a jejím doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. ve výši 2 x 3 100 Kč a dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud zástupci nepřiznal odměnu a náhradu za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], neboť zástupce byl ustanoven již v řízení před krajským soudem. Zástupce stěžovatele neosvědčil, že je plátcem DPH. Celkem tedy odměna činí 6 800 Kč; ta bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu